

بی‌اعتمادی به این دولت هستند. این دولت‌ها همیشه در مورد نیت عربستان برای وحدت در قالب شورای همکاری خلیج فارس نگرانی‌های جدی داشته‌اند. در راستای همگرایی منطقه‌ای، مقامات این دولت‌ها با اتخاذ تدابیری می‌توانند، به تدریج فضای بی‌اعتمادی فعلی را به اعتمادسازی متقابل تغییر دهند. این فرایند اعتمادسازی می‌تواند از برخی اقداماتی مانند: «کاهش مانورهای نظامی مستقل و مشترک با قدرت‌های فرامنطقه‌ای، به جای آن برگزاری مانورهای مشترک درون منطقه‌ای، شفاف‌سازی بودجه و خریدهای نظامی، خودداری از امضای پیمان‌های نظامی با قدرت‌های فرامنطقه‌ای، ایجاد خطوط ارتباطی مستقیم برای شرایط اضطراری حتی در بحرانی‌ترین شرایط» شروع شود. (قدیر نصیری، ۱۳۷۷، ص. ۹۵-۹۴)

هم‌چنین یکی از حوزه‌های مهمی که این کشورها باید در خصوص آن به اعتمادسازی پردازند، عدم دخالت در امور داخلی یکدیگر و مسئله‌ی امنیت حاکمان این کشورهاست. «امنیت حکومتی مهم‌ترین موضوعی است که حاکمان عرب کشورهای حوزه‌ی خلیج فارس به آن می‌اندیشند.» (امامی، ۱۳۸۵، ص. ۳۳۶) به‌خاطر دغدغه‌ی تأمین امنیت رهبران حاکم، این دولت‌ها تن به ائتلاف با قدرت‌های فرامنطقه‌ای می‌دهند. بنابراین ایجاد مکانیسم‌هایی برای همکاری باهدف اعتمادسازی بین این کشورها به‌خصوص در مسائل امنیتی ضروری است. شروع این فرایند اعتمادسازی می‌تواند با امضای پیمان امنیتی جامع، حسن هم‌جواری و عدم تجاوز بین همه‌ی دولت‌های این منطقه باشد. این پیمان امنیتی باید موجب شروع گام‌به‌گام همکاری‌های امنیتی باهدف عدم دخالت در امور داخلی یکدیگر، باثبات‌سازی محیط خلیج فارس، هم‌چنین کاهش رقابت‌های تسلیحاتی، پرهیز از خریدهای کلان تسلیحات نظامی از قدرت‌های فرامنطقه‌ای و امضای موافقت‌نامه کنترل تسلیحات هسته‌ای و سلاح‌های کشتار جمعی شود. هم‌چنین، حل و فصل اختلافات ایران و عربستان در مسائل یمن، بحرین، سوریه و عراق در مسیر اعتمادسازی منطقه‌ای بسیار مفید و مؤثر خواهد بود.

۴-۲. رسیدن به تعریف مشترک از تروریسم

در ادبیات علمی تعاریف گوناگونی از مفهوم تروریسم وجود دارد. فرهنگ آکسفورد